

Arrest

nr. 103 200 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. CLAEYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 11 februari 1989 in de gemeente Matoto te Conakry en woonde er in twee verschillende wijken met uw familie.

U ging naar lagere school in de wijk Dabompa in de gemeente Matoto te Conakry. In de zesde klas nam u tweemaal zonder succes deel aan examens om naar de middelbare school te mogen overgaan. U besloot uw opleiding stop te zetten en u hielp vanaf dan elke dag uw moeder bij het verkopen van rijst en groenten op de markt.

In juli 2010 overleed uw vader, (M.S.), ten gevolge van complicaties bij een operatie. Na een rouwperiode van vier maanden en tien dagen hertrouwde uw moeder eind november 2010 met de broer van haar overleden echtgenoot en uw oom, (M.M.S.). De dag na het huwelijk trok uw oom bij uw moeder in.

Na de dood van uw vader oordeelden de broers van uw vader, (M.M.S.) en (T.I.), dat u de leeftijd had om te trouwen. Hierdoor moest u uw job opgeven in het kapsalon M'ma Coiffure, waar u aan de slag ging toen u achttien of negentien jaar oud was.

In december 2010 kondigde uw oom en stiefvader, (M.M.S.), aan dat hij een geschikte man voor u had gevonden. Aangezien (B.M.M.) reeds sinds 2009 uw verloofde was, vermoedde u dat hij uw toekomstige echtgenoot was. Wijlen uw vader evenals uw moeder waren er immers mee akkoord gegaan dat u met hem zou huwen na zijn studies en ook uw oom wist dat u een verloofde had.

Een week later, op 24 december 2010, bracht de vierenvijftig jaar oude baas van uw oom, (E.H.M.L.), samen met zijn broer, (B.A.A.), kolanoten naar u thuis. Op dit moment vernam u van uw oom dat hij (E.H.M.L.) had uitgekozen als toekomstig echtgenoot voor u. (E.H.M.L.) vertelde u dat hij vijf dagen later met u zou huwen.

U zei niets tijdens de onderhandelingen. Nadat (E.H.M.L.) en zijn broer vertrokken waren, beklagde u zich echter over het geplande huwelijk bij uw moeder. Zij viel uit de lucht wat betreft de keuze van uw oom en ook zij was tegen een huwelijk met (E.H.M.L.) gekant. Tevens wees u uw oom er op dat wijlen uw vader geen bezwaren had dat u met uw verloofde, (B.M.M.), zou trouwen. Uw oom had hier echter geen oren naar.

Diezelfde nacht besloot u naar uw tante langs moederszijde, (S.O.), te gaan in de wijk Enta in de gemeente Matoto te Conakry. Ook bracht u op dat moment uw verloofde op de hoogte van het gedwongen huwelijk, waarna zijn familie trachtte te onderhandelen. Uw oom stuurde hen weg.

Wanneer uw oom ermee dreigde uw moeder op straat te zetten, verklapte ze uw verblijfplaats. Op 1 januari 2011 werd u 's avonds opgehaald en rechtstreeks naar de woning van uw echtgenoot gebracht in de wijk Dabompa in de gemeente Matoto te Conakry. Maar eerst werd u evenwel diezelfde 1 januari 2011 gedwongen te huwen met (E.H.M.L.) in het huis van uw tante, (S.O.). Uw echtgenoot was hierbij niet aanwezig.

U woonde één week in de echtelijke woning alvorens te vluchten naar uw ouderlijke huis, maar diezelfde dag nog werd u alweer terug naar uw echtgenoot gebracht. U bleef twee maanden lang bij hem. In deze periode werd u veelvuldig mishandeld en verkracht door uw echtgenoot en kreeg u af te rekenen met geroddel en beledigingen van zijn andere vrouwen en kinderen.

In maart 2011 kon u vluchten u naar een vriendin, (F.D.), in de wijk Matoto-Marché in de gemeente Matoto. U kwam haar huis niet uit en bleef er drie maanden ondergedoken.

U moeder zwichtte echter wederom voor de chantage van uw oom die ermee dreigde haar weg te sturen en vertelde hem opnieuw uw schuilplaats. Uw oom en uw echtgenoot kochten zes soldaten om en u werd hardhandig teruggebracht naar de woning van uw echtgenoot.

Terug bij uw echtgenoot werd u ziek, maar pas wanneer u effectief koorts kreeg haalde uw man er een dokter bij. U werd een volledige maand opgenomen in een ziekenhuis in de wijk Tombolia in de gemeente Matoto te Conakry en wanneer u uit het ziekenhuis ontslagen werd, ging u naar uw moeder. Uw oom gebood u terug te keren naar uw echtgenoot, maar u besloot diezelfde dag naar uw verloofde te gaan in de wijk Petit Simbaya in de gemeente Ratoma te Conakry.

U verbleef er zes maanden lang, maar uw moeder praatte weer haar mond voorbij en bijgevolg dienden zich op 5 januari 2012 door uw oom omgekochte soldaten aan bij de woning van uw verloofde. Uw verloofde werd gearresteerd en u werd mishandeld door deze soldaten om vervolgens door uw oom en uw echtgenoot terug naar de echtelijke woning te worden gebracht.

Eind maart 2012 vernam u telefonisch van uw verloofde dat hij was ontsnapt uit een u onbekende gevangenis en dat hij naar Coyah net buiten Conakry was gevlucht. In mei 2012 hadden jullie nogmaals telefonisch contact en u vertelde hem dat u in veiligheid was bij een andere oom. In mei 2012 was u immers definitief weggegaan bij uw echtgenoot. U vluchtte naar uw oom langs moederszijde, (T.K.), woonachtig in de wijk Lambanyi in de gemeente Ratoma te Conakry. Bij deze oom verbleef u drie weken en een paar dagen. In de loop van de maand mei 2012 werd tot tweemaal toe het huis van uw oom (T.K.) doorzocht in de hoop u er aan te treffen. Een eerste keer kwam enkel uw oom, (M.M.S.), u zoeken. U hield zich schuil in de slaapkamer en wanneer uw tante hem de toegang tot de slaapkamers ontzegde, vertrok hij. De tweede keer was uw oom (M.M.S.) vergezeld van zijn broer, (T.I.), en van uw echtgenoot. U verstopte zich op de bovenverdieping en hoorde dat ze ermee dreigden de politie te bellen. Wanneer ze merkten dat uw oom (T.K.) voet bij stuk hield en met klem bleef ontkennen dat hij wist waar u was, gingen ze weg en zeiden de politie te zullen bellen voor een huiszoeking.

U besloot het huis van uw oom (T.K.) te verlaten toen u er via hem achter kwam dat beide broers van uw vader hun zoektocht naar u niet opgaven en te weten waren gekomen dat u bij uw oom langs moederszijde verbleef. U vertrok op 12 juni 2012 en, mits een tussenlanding in een u onbekend land, kwam u op 13 juni aan in België. U vroeg nog dezelfde dag asiel aan. U onderhield contact met uw oom langs moederszijde, (T.K.), totdat hij een maand geleden op reis vertrok naar Sierra Leone.

In België werd op 30 september 2013 in Marche-en-Famenne uw dochter (S.S.) geboren. Uw echtgenoot is de vader, maar u liet hem en zijn familie in het ongewisse en enkel uw oom langs moederszijde, (T.K.), is op de hoogte van haar geboorte.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van een medisch attest van besnijdenis type I op uw naam, afgeleverd op 17 januari 2013 door dokter (E.D.M.); een kopie van een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, afgeleverd op 7 november 2012 door dokter (A.W.); een kopie van de geboorteakte van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest dat zowel u als uw dochter zullen worden vermoord door uw echtgenoot, aangezien u niet bij deze man wil blijven met wie u gedwongen werd te huwen. Daarenboven vreest u dat zowel uw eigen familie, uw echtgenoot als zijn familie uw dochter bij terugkeer naar uw land van herkomst zullen besnijden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met (E.H.M.L.).

U verklaarde tegen uw zin (CGVS p. 25), ondanks uw uitdrukkelijk protest bij zowel uw moeder als uw oom (CGVS p. 24) en niettegenstaande uw vluchtpoging naar uw tante langs moederszijde op 24 december 2010 (CGVS p. 22; 24; 26) te zijn uitgehuwelijkt aan uw echtgenoot, (E.H.M.L.), op 1 januari 2011 (CGVS p. 13).

In eerste instantie blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat gedwongen huwelijken weliswaar iets vaker voorkomen bij jonge meisjes van uw etnie, maar anderzijds is het zo dat '(...), le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions' (zie SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, p. 12 ; 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet uit landelijk milieu noch uit een conservatieve familie afkomstig bent. U woonde immers in Conakry en had sinds 2009 met medeweten (en met goedkeuring) van uw ouders een verloofde, (B.M.M.), waarmee u bovendien zonder gehuwd te zijn mocht afspreken en uitgaan (CGVS p. 17; 18). Tevens was u reeds 21 jaar oud toen u gedwongen werd uitgehuwelijkt door uw oom (CGVS, p. 3; 16; 18).

Ten tweede maakte u niet aannemelijk om welke reden uw oom u zou willen verplichten om uitgerekend met deze man te trouwen. Hoewel uw vader kwam te overlijden in juli 2010 en uw moeder een leviraatshuwelijk aanging met zijn broer, is het weinig waarschijnlijk dat uw oom de wens van uw biologische ouders om u te laten huwen met uw verloofde niet zou respecteren. Zodoende hypothekeerde hij immers de slaagkansen van uw huwelijk en zette uw oom zijn reputatie op het spel. Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat 'il serait honteux que le mariage se fasse sans on accord et qu'elle part par après. En effet, si une jeune fille est donnée en mariage à quelqu'un qu'elle ne veut pas épouser, il y a des fortes chances pour que le mariage ne dure pas' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, p. 13). Gevraagd waarom uw oom er desalniettemin de voorkeur gaf u uit te huwelijken aan (E.H.M.L.) beweerde u herhaaldelijk dat uw oom handelde uit financieel opportunisme en dat hij bovendien 'heel koppig en materialistisch' is (CGVS p. 23; 24; 26). Uw oom zou net die man hebben uitgekozen 'omdat hij rijk was en zijn reis naar Mekka had betaald' (CGVS p. 23). Met uw verloofde mocht u van uw oom niet huwen, aangezien hij student was en dus niet over voldoende financiële slagkracht beschikte om brood op de plank te brengen (CGVS p. 22). Dat meisjes soms onder druk gezet worden om een huwelijk te accepteren en dat de rijkdom van een toekomstig echtgenoot in rekening wordt gebracht is ook zeker waar, maar dan mag men verwachten dat uw oom op zijn minst meer gedegen zou hebben toegelicht waarom u zijn kandidaat diende te accepteren. Te meer, aangezien, in het licht van de door u aangehaalde hebzucht van uw oom, kan worden aangestipt dat uw verloofde volgens u binnen een tweetal jaar zijn universitair diploma biologie zou behalen. Er kan dus worden aangenomen dat ook uw verloofde binnen een aanzienlijke termijn wel degelijk uitzicht had op een job en bijhorende financiële middelen (CGVS p. 20). Dat uw mening voor uw oom niet van tel was en hij zijn wil halsstarrig doordreef, strookt niet met informatie van het Commissariaat-generaal dat het in Guinee gebruikelijk is dat de goedkeuring van het meisje wordt gezocht vooraleer zij effectief in het huwelijk treedt, om zo de kans te vergroten dat het huwelijk slaagt en dat de eer van de familie verzekerd is (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, p. 13). U verklaarde dat uw oom 'wel [wist] dat ik niet bij die man zou blijven, hij kent mijn karakter en weet dat ik een ander heb' (CGVS p. 26). Hoe de schande van een bij voorbaat mislukt huwelijk voor uw oom echter kon worden gecompenseerd door financiële voordelen weet u geenszins overtuigend te

verklaren. Tot tweemaal toe werd u dit gevraagd, maar u beperkte zich ertoe louter te stellen dat dat het probleem is van uw oom en u onthield u van elke geloofwaardige uitleg (CGVS p. 26).

Daarenboven beweerde u dat u in december 2010 door uw oom voor het voldongen feit werd geplaatst dat u diende te huwen en dat u noch uw moeder op de hoogte waren wie precies uw toekomstige echtgenoot zou worden (CGVS p. 22; 24). Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel over informatie waaruit blijkt dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is. Zo is het in Guinee gangbaar dat *'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille'* (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, p. 13). In dit verband is het uiterst merkwaardig dat uw oom zijn huwelijksplannen voor u pas uit de doeken deed wanneer (E.H.M.L.), de door hem uitgekozen huwelijkskandidaat, zich aandiende met kolanoten en dat op dat moment zowel u als uw moeder uit de lucht vielen (CGVS p. 22; 23; 24). Daarenboven verklaarde u dat uw moeder zich aan uw kant schaarde en eveneens niet wilde dat u met 'die oude man' zou huwen (CGVS p. 20; 25). Wanneer u werd gewezen op de doorgaans actieve rol van de moeder en de aanstaande bruid tijdens de onderhandelingen, repliceerde u ter vergoelijking dat 'ze kunnen praten, maar geen beslissingen nemen' (CGVS p. 25). Dit is allerm minst een afdoende verklaring voor de eigengereide houding van uw oom, zeker gezien hij ook nog had af te rekenen met tegenkanting uit andere hoeken. Met name waren eveneens uw familieleden langs moederszijde allesbehalve akkoord met uw ooms' plannen en roerde ook de familie van uw verloofde zich. Deze beide partijen trachtten met uw oom te onderhandelen, maar werden alle twee door uw oom onverrichter zake weggestuurd (CGVS p. 25; 26). De hierboven vermelde gebruikelijke onderhandelingsmarge bij een huwelijk in acht genomen, is het in het geheel niet plausibel dat al deze bemiddelingspogingen uw ooms' koude kleren niet raakten en dat hij ondanks alle tegenwind voet bij stuk hield.

Aansluitend hierbij dient te worden aangestipt dat uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen die zich voltrokken op 24 december 2010 eerder vaag en incoherent zijn. In eerste instantie verklaarde u dat u onmiddellijk uw conclusies trok bij het zien van (E.H.M.L.) wanneer die zich, vergezeld van zijn familie, bij u thuis aanbood met kolanoten en dat u terstond naar uw tante vluchtte om aan een gedwongen huwelijk met hem te ontsnappen (CGVS p. 22). Wanneer u nogmaals werd gevraagd wat er precies gebeurde op 24 december 2010, paste u uw eerdere verklaring aan en stelde u dat uw oom u riep en u expliciet vertelde dat u met deze man diende te huwen. Bovendien gaf u ditmaal ook aan dat u uw beklag deed bij uw moeder over uw ooms' huwelijksplannen (CGVS p. 23). Deze versie van de feiten herhaalde u een tweede keer (CGVS p. 24). Toen u echter werd gevraagd of u ook aan uw oom uw onwil om te trouwen kenbaar maakte, stelde u uw relaas over die bewuste dag een derde keer bij en voegde u toe: 'Nadat die gasten weggingen sprak ik eerst met mijn moeder, dan met mijn oom' (CGVS p. 24). Aangezien het een zulk ingrijpend moment in uw leven betrof en het de directe aanleiding vormde voor uw vlucht, is het eerder onaannemelijk dat u zich dit moment niet meer exacter zou herinneren, laat staan dat u achtereenvolgens verschillende versies van de feiten zou schetsen al naar gelang de vraagstelling.

Verder is het volstrekt onduidelijk waarom u die desbetreffende dag tegen (E.H.M.L.) met geen woord repte over uw verloofde en het met hem geplande huwelijk, terwijl dit u niettemin een reële kans bood dat hij alsnog van zijn huwelijksplannen zou afzien. Desgevraagd verklaarde u: 'Ik kan dat niet doen, dat zijn oudere mensen, ik moet respect hebben voor mijn oom' (CGVS p. 24). Gezien u evenwel nog diezelfde avond naar uw tante langs moederszijde vluchtte om aan het door deze 'oudere mensen' geregelde huwelijk te ontkomen, moet uw bewering dat u zich respectvol diende op te stellen toch wel danig gerelativeerd worden. Later gedurende uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd u nogmaals gevraagd waarom u niet eerder tegen uw echtgenoot zei dat u een verloofde had, maar u ontweek de vraag en moest wederom een overtuigend antwoord schuldig blijven (CGVS p. 27). Dat uw dit cruciale element niet zou benutten in een poging om aan het huwelijk onderuit te komen noch een plausibele verklaring kan geven waarom u dit naliet, haalt de geloofwaardigheid van uw asielaanpak in ernstige mate onderuit.

Daarnaast legt u wat betreft de huwelijksplechtigheid zelf uiterst incoherente en vage verklaringen af. Zo verklaarde u dat het om een religieus huwelijk ging, dat werd voltrokken in afwezigheid van uw echtgenoot in het huis van uw tante langs moederszijde (CGVS p. 24; 28). In eerste instantie valt uw bewering dat al uw familie langs moederszijde zich volledig tegen uw ooms' huwelijksplannen kantte (CGVS p. 25) op geen enkele manier te rijmen met het feit dat diezelfde tante langs moederszijde (CGVS p. 24) er niettemin wel mee zou hebben ingestemd in haar eigen huis een huwelijk te laten doorgaan waar ze geheel en al tegen zou zijn. Daarenboven bleek u bijzonder onwetend aangaande evidente feitelijkheden over uw huwelijksplechtigheid, waardoor het in het geheel niet geloofwaardig is dat u de aangehaalde feiten wel degelijk beleefde. U verklaarde: 'Ik werd bij tante

gewassen, moest witte kledij aandoen, ze namen een kalebas, mijn oom nam een doek dat hij in mijn mond stak om niet te schreeuwen en zo werd ik weggebracht' (CGVS p. 28). Een religieus huwelijk, zo blijkt evenwel uit hogervermelde informatie van het Commissariaat-generaal, 'est célébré par des responsables religieux (un imam, un prêtre, un pasteur) (...) Lors d'un mariage musulman, des membre de chaque famille sont présents. La fille et le garçon ont chacun les témoins. Ceux-ci symbolisent l'accord entre les deux familles, l'échange de la dot et témoignent que le mariage n'est pas forcé. Il y a des prières et des termes consacrés, après cela, la bénédiction peut avoir lieu' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, p. 8). Hoewel het inderdaad zo is dat dit verloop niet altijd strikt wordt nagevolgd en er afhankelijk van de familiale en etnische achtergrond variatie opduikt, kan er redelijkerwijs toch van u als bruid en dus protagonist in het hele gebeuren verwacht worden dat u minstens bepaalde elementen van de plechtigheid zou kunnen duiden en dat u zou kunnen aangeven om welke redenen er van de gebruikelijke procedure werd afgeweken. Desgevraagd wist u echter niet waarom uw huwelijk in afwezigheid van (E.H.M.L.) werd afgesloten, noch kon u vertellen wie precies het huwelijk voltrok en waar dit net gebeurde (CGVS p. 28). Ter uwer verdediging voerde u de allerminst afdoende verklaringen aan dat dat hun manier van doen was en dat zij dat deden (CGVS p. 28).

Tenslotte vallen uw vage verklaringen met betrekking tot de precieze duur van uw verblijf in de echtelijke woning in de wijk Dabompa geenszins met elkaar te rijmen. Desgevraagd antwoordde u: 'Ik wilde er niet wonen en woonde er niet eens een jaar' (CGVS p. 5). Te meer gezien u zelf aanhaalde dat u tegen uw zin in de woning van uw echtgenoot verbleef, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u deze periode toch nauwkeuriger zou kunnen preciseren. Wanneer u nogmaals gevraagd werd te schatten hoeveel maanden u er woonde, beperkte u zich echter enkel tot de omschrijving 'niet lang' (CGVS p. 5). Pas in derde instantie stelde u: 'Na mijn huwelijk bleef ik er twee maanden wonen. Toen ben ik weggegaan, dan keerde ik terug en dan ben ik weer weggegaan, want ik wilde niet bij hem blijven' (CGVS p. 6). Zelfs rekening houdend met het feit dat u verscheidene keren vluchtte en uw verblijf in de echtelijke woning dus geen eenvoudig te duiden ononderbroken periode betrof, is deze verklaring onaannemelijk vaag. Meer nog, ze staat haaks op het feit dat u, later tijdens het gehoor, beweerde na uw huwelijk één week in de echtelijke woning te hebben verblijven en dan te zijn teruggekeerd naar uw ouderlijke woning (CGVS p. 29). Dat u niet bij uw echtgenoot wilde blijven is allesbehalve voldoende om deze onduidelikheden en manifeste tegenstrijdigheid te rechtvaardigen, integendeel. Net omwille van uw weerwil is het onaannemelijk dat u geen precieze en coherente verklaring hieromtrent aflegde.

Al deze elementen laten reeds toe te concluderen dat de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot uw gedwongen huwelijk met (E.H.M.L.) elke geloofwaardigheid mist.

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u evenmin kan overtuigen met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter, (S.S.), die in België werd geboren.

Zo is in eerste instantie de argumentatie die u hanteerde om uw standpunt met betrekking tot besnijdenis te schragen weinig overtuigend. U verklaarde gekant te zijn tegen besnijdenis, omdat u zelf besneden bent op heel jonge leeftijd en 'de complicaties' kent (CGVS p. 40; 41). Wanneer u werd gevraagd uitleg te verschaffen over de door u aangehaalde complicaties was u, na een eerste maal de vraag te hebben ontweken, niet concreter dan 'veel pijn' en na aandringen sprak u eveneens van 'infecties' aangezien u werd 'besneden met een mes' (CGVS p. 41). Gevraagd sinds wanneer u tegen besnijdenis gekant was, antwoordde u 'sinds lang geleden' en u zei u te verzetten tegen de besnijdenis van uw jongere zus, (F.K.S.), op haar vier jaar (CGVS p. 41). Aangezien u op 20 juni 2012 op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw zus op dat moment tien jaar was (DVZ, Samenstelling van de familie, Broers en zussen van dezelfde vader en dezelfde moeder, p. 1), leert een eenvoudige rekensom dat ze werd besneden in 2006 en dat u dan zeventien jaar oud was. Redelijkerwijs zou men dan ook denken dat u het hoe en waarom van deze traditie toch uitgebreid zou kunnen toelichten en dat u verschillende argumenten tegen besnijdenis zou hebben gehoord en overdacht. Te meer daar u tegen uw moeders' opinie inging en haar op het hart drukte 'dat ze haar kinderen niet mocht besnijden' (CGVS p. 41). Voor iemand die naar eigen zeggen reeds zeven jaar tegen deze praktijk gekant is en die actief trachtte de besnijdenis van haar jongere zus te voorkomen, vertolkte u niettemin een wel zeer wankel onderbouwd betoog.

Bovendien is het, gelet op uw standpunt met betrekking tot genitale verminking en uw verzet tegen de besnijdenis van uw zus, niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie of ngo in Guinee bij naam kan noemen die de strijd aangaat tegen besnijdenis (CGVS p. 42). U beweerde dat u 'hoorde dat ze sensibiliseren tegen FGM', maar u 'geloof[t] er niets van' (CGVS p. 42). Nochtans verbleef u steeds in Conakry waar preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 9). Daarenboven kon u eveneens geen toelichting verstrekken bij het wettelijke verbod op vrouwenverminking in Guinee. Meer nog, wanneer u erop werd gewezen dat de Guinese autoriteiten een wet goedkeurden die besnijdenis verbiedt, riposteerde u: 'Misschien na mijn vertrek [op

12 juni 2012], maar toen niet' (CGVS p. 42). Even later ontkende u zelfs met klem het bestaan van dit verbod: 'Dat is niet waar, dat is onze traditie als je moslim bent' (CGVS p. 42). Nochtans blijkt uit informatie van Commissariaat-generaal dat de autoriteiten reeds in de zomer van 2012 over een juridische basis beschikten om strafrechtelijke stappen te ondernemen. In 2000 werd er immers een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15) (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 9). Het is hoogst merkwaardig dat u hier absoluut niet van op de hoogte was, aangezien hiervoor allerminst een doorgedreven juridische scholing nodig is. Uw onwetendheid is dan ook eerder een indicatie van een gebrek aan belangstelling dan van een gebrek aan scholing. Bijgevolg is het in het geheel niet geloofwaardig dat u, die beweerde vanaf zeventienjarige leeftijd gekant te zijn tegen besnijdenis en die om uw dochter tegen deze praktijk te beschermen internationale bescherming verzoekt, niet meer interesse aan de dag legt voor de talrijke ngo's die actief zijn op het terrein noch voor de actieve strijd die de Guinese autoriteiten voeren tegen besnijdenis. Het feit dat u nog niet bevallen was van uw dochter toen u Guinee verliet, is allerminst afdoende als rechtvaardiging. U informeerde immers ook niet vanuit België wat de mogelijkheden tot bescherming zijn. Meer nog, met de oom waarmee u contact onderhield en die u wel inlichtte van de geboorte van uw dochter, repte u met geen woord over uw vrees voor besnijdenis van uw dochter (CGVS p. 40). Indien een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk uitgesloten is omwille van de vrees voor besnijdenis van uw dochter, kan er op zijn minst worden verwacht dat u deze kwestie vermeldenswaardig zou vinden en dat u meer belangstelling zou tonen aangaande de ontwikkelingen in Guinee op dit vlak.

Voorts baseerde u zich louter op vooronderstellingen waarom zowel uw eigen familie, uw echtgenoot als zijn familie uw dochter zouden besnijden. U vertelde enerzijds dat u met uw moeder nooit besprak wat er zou gebeuren indien u een dochter zou baren, maar anderzijds verklaarde u stellig dat u zeker was dat ze uw dochter zou besnijden (CGVS p. 40; 42). Als reden voor deze stellige overtuiging wat uw moeders' houding betreft beroept u zich op cultuur en traditie (CGVS p. 40). U opperde dat ze voorstander is van besnijdenis, aangezien 'haar ouders en voorouders [het] ondergingen' (CGVS p. 41). 'Louter omdat mijn moeder vier dochters heeft en ze allemaal liet besnijden,' zou ze volgens u ook uw dochter blootstellen aan diezelfde praktijk (CGVS p. 42). Al uw andere familieleden zouden zich in dit verband eveneens zo opstellen 'omdat het onze traditie is' (CGVS p. 40). Over de familieleden van echtgenoot verklaarde u: 'Ze weten er niets van, ze weten niet dat ik bevallen ben, ze weten niets en ik zei niets' (CGVS p. 40). Gevraagd waarom u er dan van overtuigd bent dat ook zij erop zouden staan dat uw dochter besneden wordt, stelde u 'omdat het de gewoonte is bij ons' (CGVS p. 40). U weet deze speculaties evenwel op geen enkele manier hard te maken. Meer nog, terwijl u enerzijds beweert dat al uw familieleden sterk vasthouden aan de traditie van besnijdenis, blijkt de echtgenote van uw oom langs moederskant, (H.), gekant tegen besnijdenis. Daarenboven verklaarde u dat zij kon bewerkstellingen dat u de mildere vorm van besnijdenis, type I, onderging en kon ze voorkomen dat haar inwonende jongere zus werd besneden (CGVS p. 42). Dit zet des te meer de besnijdenis van uw dochter, die u als onontkoombaar wil doen uitschijnen in geval van terugkeer naar Guinee, op losse schroeven. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratie dossier blijkt dat in Guinee momenteel meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en dat zij in staat zijn de nodige maatregelen te nemen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 15). Gelet de hierboven beschreven wettelijke ontwikkelingen, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u als volwassen vrouw desgewenst bovendien de bescherming van uw autoriteiten kan inroepen in geval van een eventueel dreigende besnijdenis van uw dochter (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 9). Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van uw eigen familie, blijkt duidelijk dat u, ongeacht de gegeven context en plaats, zal gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht zou indienen.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u een overtuiging heeft gekant tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking, noch dat u uit vrees voor

besnijdenis van uw dochter internationale bescherming behoeft en niet zou kunnen terugkeren naar Guinée.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legt een kopie van de geboorteakte van uw dochter voor, maar deze informatie wordt hierboven echter op geen enkel moment in twijfel getrokken. Daarenboven legt u een medisch attest, afgegeven op 17 januari 2013 door dokter (E.D.M.), dat vermeldt dat u een besnijdenis type I onderging. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een volwassen vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis type I. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 12). Het medisch attest op naam van uw dochter, afgeleverd op 7 november 2012 door dokter (A.W.), toont tenslotte aan dat uw dochter niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode, die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van zes maanden, blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3, 48/4 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verwijzend naar een verslag in *Refworld* over huwelijken in Guinee, gepubliceerd op 9 oktober 2012, stelt verzoekster dat de informatie waarop het CGVS zich baseert om geen geloof te hechten aan haar gedwongen huwelijk met (E.H.M.L.), slechts gedeeltelijk is, dat gedwongen huwelijken in Guinee nog steeds frequent voorkomen en dat absoluut niet in algemene termen kan worden gesteld dat gedwongen huwelijken niet voorkomen in stedelijke gebieden en bij meisjes van iets oudere leeftijd. Verzoekster wijst er bovendien op dat gedwongen huwelijken in het bijzonder bij de Peul-etnie, waartoe zij zelf behoort, vaak voorkomt. Bijgevolg meent verzoekster dat de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kan worden afgeleid uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde.

Vervolgens stelt verzoekster dat (E.H.M.L.) haar ooms werkgever is en dat bijgevolg financiële overwegingen een belangrijke rol hebben gespeeld als reden voor haar oom om haar uitgerekend aan (E.H.M.L.) uit te huwelijken. Verder is het volgens verzoekster *“absurd te stellen dat in elk geval van ‘gedwongen’ huwelijk sprake zou zijn van goedkeuring van het meisje. Dit zou immers impliceren dat in se geen sprake meer is van een ‘gedwongen’ huwelijk wijl informatie dit overduidelijk tegenspreekt.”* Verzoekster verwijst opnieuw naar voormeld verslag in *Refworld*.

Onder verwijzing naar een algemeen ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 september 2011, wijst verzoekster erop dat de positie van vrouwen in de praktijk compleet ondergeschikt is aan deze van de mannen. Verzoeksters verklaring met betrekking tot de aan het huwelijk voorafgaande onderhandelingen dat ‘vrouwen kunnen praten maar geen beslissingen nemen’, strookt bijgevolg wel degelijk met de werkelijkheid en de praktijk in Guinee.

Verwijzend naar enkele paragrafen over de bewijslast in het UNHCR Handboek bevestigt verzoekster dat zij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en in de mate van het mogelijke zo gedetailleerd mogelijk heeft geantwoord. Uit een lezing van het volledige gehoorverslag kunnen volgens verzoekster geen onnauwkeurige dan wel vage verklaringen worden afgeleid. Verzoekster wijst er tevens op dat zij bij de herhaling van een vraag verdere specificaties heeft gegeven, hetgeen volgens haar logisch is wanneer wordt *“doorgehamerd”* op één bepaald onderwerp.

Met betrekking tot haar vrees voor besnijdenis van haar dochter ziet verzoekster niet in in welke mate de argumentatie dat zij zelf ingevolge haar besnijdenis lijdt aan pijn en infecties niet voldoende zou zijn om tegen besnijdenis gekant te zijn.

Verwijzend naar voormeld ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken stelt verzoekster dat genitale verminking niet enkel voorkomt in rurale gebieden, doch in alle geografische gebieden en dat er thans nog geen neerwaartse trend waarneembaar is ondanks de vigerende wetgeving. Bovendien ligt het percentage besneden vrouwen het hoogst bij de Peul-etnie, waartoe verzoekster behoort.

2.1.2. Verzoekster voegt volgend stuk bij haar verzoekschrift: een verslag getiteld *“Guinée: informations sur la fréquence des mariages forcés; les lois touchant les mariages forcés; la protection offerte par l’État ; la possibilité pour les femmes de refuser un mariage forcé (2009-sept. 2012)”* in *Refworld*, gepubliceerd op 9 oktober 2012 (stuk 3).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat het verslag dat verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegde (stuk 3), onder meer gebaseerd is op enerzijds informatie van de Noorse asielinstanties van 2011 en anderzijds informatie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties die ook aan de basis ligt van de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde omtrent huwelijken in Guinee (zie map 'Landeninformatie'). Daarnaast merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de informatie die hij aan het administratief dossier toevoegde, gebaseerd is op verschillende bronnen, terwijl verzoekster vooral één bron citeert, met name de uitvoerend directeur van het *Comité Inter-Africain sur les pratiques traditionnelles* (CI-AF). De informatie uit het algemeen abtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dateert overigens van 9 september 2011 en is aldus minder recent dan verweerders informatie. Bijgevolg kan de informatie waarnaar verzoekster verwijst niet de objectieve informatie van verweerder in het administratief dossier weerleggen.

Verder legde verzoekster incoherente en vage verklaringen af omtrent de huwelijksplechtigheid zelf. Verzoekster verklaarde dat het om een religieus huwelijk ging dat werd afgesloten in afwezigheid van haar echtgenoot in het huis van haar tante langs moederszijde (gehoorverslag CGVS, p. 28). Het is opmerkelijk dat deze tante het huwelijk in haar huis zou laten doorgaan, aangezien verzoekster verklaarde dat de familie van haar moeder tegen het gedwongen huwelijk met (E.H.M.L.) gekant was (gehoorverslag CGVS, p. 25). Bovendien kon verzoekster niet verklaren waarom het huwelijk in afwezigheid van haar echtgenoot werd afgesloten, door wie het huwelijk precies voltrokken werd en waar dit juist gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 28). Dit klemt des te meer daar uit de informatie die verweerder omtrent huwelijken in Guinee aan het administratief dossier toevoegde (zie map "Landeninformatie"), blijkt dat een religieus huwelijk volgens bepaalde patronen en tradities verloopt – waaronder de aanwezigheid van getuigen van de jongen en het meisje of de uitwisseling van de bruidsschat – terwijl verzoekster niet kan duiden waarom van de gebruikelijke procedure wordt afgeweken. Aangezien het om een zeer ingrijpende gebeurtenis in verzoeksters leven zou gaan, kan verwacht worden dat zij hieromtrent eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van verzoeksters gedwongen huwelijk op de helling te staan.

Vervolgens repte verzoekster met geen woord over haar verlovings met (B.M.M.) op de dag dat (E.H.M.L.) met kolanoten naar haar huis kwam. Verzoeksters verklaring dat zij niets kon doen omdat zij respect moet hebben voor oudere mensen (gehoorverslag CGVS, p. 24) om dan vervolgens naar haar tante te vluchten, is geen afdoende reden om niet te vermelden dat zij reeds verloofd was. Het huwelijk met (B.M.M.) was immers reeds goedgekeurd door zowel verzoeksters familie als door de familie van (B.M.M.) (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 26). Het is niet aannemelijk dat verzoekster niet meteen

melding maakte van haar verloving met een andere man op het moment dat (E.H.M.L.) naar haar huis kwam met kolanoten om zich met verzoekster te verloven.

Verzoekster legt ook vage verklaringen af over 24 december 2010, het moment waarop zij te weten komt dat haar oom haar aan (E.H.M.L.) wil uithuwelijken. Eerst verklaart verzoekster dat zij terstond naar haar tante vluchtte om aan het gedwongen huwelijk te ontsnappen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Vervolgens verklaart verzoekster dat zij met haar moeder sprak (gehoorverslag CGVS, p. 23). Ten slotte verklaart verzoekster dat zij eerst met haar moeder sprak en dan met haar oom (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gezien het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis voor verzoeksters leven, kan verwacht worden dat verzoekster hieromtrent duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen. Verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift als zou het hier om "*verdere specificaties*" gaan, kan niet worden weerhouden aangezien er wel degelijk een verschil is tussen het vluchten naar een tante en het bespreken van de situatie met haar moeder en/of oom.

Verzoekster legt eveneens vage verklaringen af over de duur van haar verblijf in de echtelijke woning met (E.H.M.L.). Aanvankelijk verklaarde verzoekster er "*niet eens een jaar*" verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5), vervolgens verklaarde zij dat zij er twee maanden woonde en "*Toen ben ik weggegaan, dan keerde ik terug en dan ben ik weer weggegaan*" (gehoorverslag CGVS, p. 5-6), om later te verklaren dat zij slechts één week bij haar echtgenoot woonde en vervolgens naar haar ouderlijke woning vluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 29). Aangezien verzoekster haar gedwongen huwelijk als een motief voor het verlaten van haar land van herkomst omschrijft, kan verwacht worden dat zij haar verblijf in de echtelijke woning duidelijk kan situeren in de tijd.

Daarnaast blijkt verzoeksters asielrelaas omtrent haar gedwongen huwelijk op verschillende punten af te wijken van de informatie die verweerder omtrent huwelijken in Guinee aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'). Zo komen gedwongen huwelijken volgens voormelde informatie vooral voor bij zeer jonge meisjes, die in landelijke gebieden wonen en uit conservatieve families afkomstig zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij niet uit landelijk milieu, noch uit een conservatieve familie afkomstig is (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 18), alsook dat zij op het moment van haar huwelijk reeds 21 jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Tevens blijkt uit voormelde informatie van verweerder dat in Guinee aan een huwelijk een fase van intense onderhandelingen voorafgaat waarbij de hele familie betrokken is. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeksters oom zijn huwelijksplannen voor haar pas onthulde op het moment dat (E.H.M.L.) naar hun huis kwam met kolanoten en zowel verzoekster als haar moeder op dat moment totaal uit de lucht vielen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit klemmt des te meer daar verzoeksters oom op de hoogte was van de verloving tussen verzoekster en (B.M.M.) alsook daar verzoeksters moeder en haar familie tegen het huwelijk met (E.H.M.L.) gekant zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 25). De ondergeschikte positie van vrouwen in Guinee doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Eveneens opmerkelijk is dat verzoekster enkel de financiële positie van (E.H.M.L.) als reden kan aanhalen waarom haar oom precies deze man als echtgenoot voor verzoekster heeft uitgekozen (gehoorverslag CGVS, p. 26), terwijl uit voormelde informatie van verweerder blijkt dat er in Guinee naar gestreefd wordt om de slaagkansen van een huwelijk zo hoog mogelijk te houden om schande ten aanzien van de familie te vermijden. Verzoekster verklaarde echter reeds verloofd te zijn met een andere man alsook dat haar oom wel wist "*dat ik niet bij die man zou blijven, hij kent mijn karakter en weet dat ik een ander heb*" (gehoorverslag CGVS, p. 26). Het is niet aannemelijk dat verzoeksters oom louter omwille van financiële redenen zou instemmen met een huwelijk dat weinig kans op slagen heeft. Dit klemmt des te meer daar verzoeksters verloofde (B.M.M.) binnen korte tijd zijn universitair diploma biologie zou halen en aldus uitzicht heeft op een job en bijhorende financiële middelen (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Het geheel van bovenstaande elementen leidt ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden gedwongen huwelijk met (E.H.M.L.).

2.3.2. Verzoekster maakt ook haar vrees ten aanzien van de besnijdenis van haar dochter niet aannemelijk. Verzoekster verklaarde immers enkel tegen besnijdenissen gekant te zijn omwille van de pijn en infecties die zij zelf aan haar eigen besnijdenis heeft overgehouden (gehoorverslag CGVS, p. 40-41), alsook dat zij zich verzette tegen de besnijdenis van haar jongere zus (gehoorverslag CGVS, p. 41). Haar zus werd besneden op vierjarige leeftijd (gehoorverslag CGVS, p. 41) en was tien jaar oud wanneer verzoekster de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde op 20 juni

2012 (administratief dossier, stuk 20, vraag 30), waaruit kan worden afgeleid dat de besnijdenis van haar zus in 2006 plaatsvond, toen verzoekster zeventien jaar oud was. Hieruit blijkt dat verzoekster reeds zeven jaar tegen besnijdenissen gekant is. Er kan van haar dan ook verwacht worden dat zij gedegen geïnformeerd is over het onderwerp van vrouwenbesnijdenissen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster geen weet heeft van ngo's in Guinee die op dit vlak actief zijn en zelfs beweert dat vrouwenverminking in Guinee niet strafbaar is (gehoorverslag CGVS, p. 42). Nochtans blijkt uit informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie') dat in Conakry sensibiliserings- en preventiecampagnes plaatsvonden, alsook dat de in 2000 gestemde wet die genitale vrouwenverminking expliciet als misdrijf vermeldt, in 2010 uitvoering vond. Ook vanuit België ging verzoekster blijkbaar niet op zoek naar meer informatie. Meer zelfs, verzoekster vermeldde haar vrees voor de besnijdenis van haar dochter niet eens aan de enige oom waarmee zij nog contact had en die wel op de hoogte was van het feit dat zij een dochter had gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 40).

Verzoekster voert verder geen verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster zich op vooronderstellingen baseert waarom zowel haar eigen familie, haar echtgenoot als diens familie haar dochter zouden willen (laten) besnijden. Deze vaststellingen worden bijgevolg als vaststaand beschouwd en worden door de Raad overgenomen.

2.3.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.3.4. Gelet op de *sub* 2.3.1. tot en met 2.3.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 23) blijkt dat Guinee in 2012 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS